

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VIII. tečaj.

V Gorici, 1888.

I. zvezek.

Častimo božje serce Jezusovo!

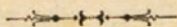
Veliko bratovščin, pobožnosti in češčenj je razširjenih po naših lepih slovenskih krajih. Eden ali drugi izmej udov tretjega reda je gotovo vpisan v kako bratovščino, ali pa opravlja kako drugo pobožnost. Lepo je in hvalevredno, ako opravljaš te pobožnosti in zraven vedno bolj natanko izpolnjuješ božje in cerkvene zapovedi. Opomnim te pa, bogoljubni tretjerednik, ako nisi bral prvega letnika „Cvetja“, ali, ako si morebiti vže pozabil, da so posvetili raniki sv. oče Pij IX. celo katoliško cerkev božjemu sercu Jezusovemu. Ravno tako so eno leto poznej, namreč 1874, tudi naš generaljni minister, prečastiti pater Bernardin iz Portogruara, posvetili božjemu sercu Jezusovemu prvi in tretji red. Posvečen si tedaj tudi ti, tretjerednik, tretjerednica, temu presvetemu sercu; častiš pa to božje serce? Dober sin in poštena hči sv. Frančiška ne bodeta zaostala za drugimi kristjani. To češčenje lahko opravljaš, ako iz tega namena obiškuješ presveto rešnje Telo, ali ako daješ vbogajme, ali se pa zatajuješ v kaki reči. Gotovo bo Jezusu všeč, ako mu daruješ svoje serce in svojo voljo. Jezus, naš nar veči dobrotnik, ne bo pozabil poplačati tega češčenja. Zveličani Marjeti Mariji Alacoque (izgovori Alakók) je

obljubil, da hoče deliti obilne milosti in dobrote vsem, ki častijo njegovo božje serce. Obljubil je te milosti :

1. Dajal jim bora vse njih stanu potrebne milosti ;
2. Dajal bom mir njih rodovinam ;
3. Tolažil jih bom v vseh njih stiskah ;
4. Bom njih gotovo pribežališče v življenji, posebno pa v smertni uri ;
5. Njih delo bom bogato blagoslovil ;
6. Grešniki bodo našli v mojem sercu vir in neskončno morje vsmiljenja ;
7. Mlačne duše bodo goreče ;
8. Goreče duše bodo hitro dospele do visoke stopinje popolnosti ;
9. Blagoslovil bom hiše, v katerih je podoba mojega presvetega serca in jo častijo ;
10. Duhovnikom bom dal dar, da bodo ganili nar bolj terda serca ;
11. Imena tistih, ki bodo širili to češčenje, bodo zapisana v mojem sercu in ne bodo nigdar izbrisana iz njega.

Glej! take milosti ti ponuja Jezus. Kako lahko se jih vdeležuješ. Podobico presvetega serca Jezusovega moreš kupiti poceni; doma lahko opravljaš kako pobožnost, posebno s kratkimi zdihljeji in molitvicami. Reci pogosto: Stori, o Jezus, kar nar bolj želim, naj v ljubezni do tebe vedno bolj gorim! Ako še nisi opravljal te pobožnosti, posnemaj tudi v tej reči sv. Frančiška, posebno pa ta mesec junij ali rožnik, ki je posvečen božjemu sercu Jezusovemu. Kadar začneš, pa bodi stanoviten in ne opusti do smerti.

p. A. Purhan — A —

Življenje sv. Janeza Kapistrana.

(P. F. H.)

Vvod.

V zadnjem tečaju „Cvetja“ sem Vam dragi bravci, obširno opisal življenje in delavnost sv. Frančiška Solana. Njegove čednosti so razsvitljevale dežele, ki so nam večinoma le po

imenu znane; njegovo delovanje je osrečevalo nam neznane narode Sv. Janez Kapistran pa je deloval tudi po naših deželah ter s tem časno in večno koristil našim pradedom. Menim toraj, da bode ta spis toliko bolj mikal bravece.

V resnici čudna so pota, katerih se Vsegamogočni poslužuje, da doseže svoj namen, in to dostikrat proti volji izvoljene posode božje. V začetku kerščanstva si je izvolil najhujšega sovražnika „Jezusovega imena“, Savla, da razširja njegovo sveto ime mej nejeverniki. Iz najhujšega sovražnika je postal „Pavel“, najbolj goreč apostelj Jezusov. Tako nam priča zgodovina katoliške cerkve, da jej je Bog poslal od sv. Duha razsvetljenih mož v vsaki dobi, da so jo branili proti sovražnikom tistega časa. Takov mož je bil tudi Janez Kapistran. Položaj sv. cerkve je bil v 15 stoletji jako žalosten; razjedali so edinost sv. vere razni krivoverci; pa tudi pravega nemestnika Kristusovega je pogrešala. Vrinili so se jej pastirji, ki pa niso bili pastirji. Vsem je pretil pa najhujši sovražnik kerščanstva. divji Turek, ki se je vedno bolj vrival v oserčje naših dežel. Proti vsem tem sovražnikom se je uspešno bojeval sv. Janez Kapistran pod novo zastavo najsvetejšega Jezusovega imena, — kakor bodemo videli.

I. poglavje.

Otrok, visokošolec, kraljev namestnik, jetnik.

1. Po srednji Italiji se razprostira pogorje, ki ga navadno imenujemo Abruci. Najiminitnejše mesto te gorske pokrajine je Akvila, ki šteje za naše dobe nad 15.000 prebivalcev. Mesto se vzdiguje 1000 metrov nad morsko gladino. Ne daleč proti jugovshodni strani od Akvile, če se pelješ po železnici, zapaziš majhino mestece, zvano „Kapistrano“. Tu je leta 1385 zagledal luč sveta sv. Janez Kapistran. Ker je bil rojen dne 24. junija na praznik sv. Janeza Kerstnika —, dali so mu pri sv. kerstu ime Janez, priimek pa je dobil od rojstnega mesta. Njegovi stariši so bili plemenitega rodu. Njegov oče, nemški plemenitaš, Hera po imenu, je prišel leta 1369 s francoskim vojvodo Ludovikom Andegavskim na Italijansko. Na vojvodini strani se je hlabro bojeval proti sicilijanskemu kralju Karolu Duraškemu. Pozneje se je naselil v mesteci Kapistranu ter stopil v zakon z neko plemenito pa tudi pobožno devico. Sad tega zakona je bil Janez Kapistran.

Kmalu po rojstvu mu oče vmerje. Vzgoja malega sinčka je sedaj ostala na skerbi le mladi materi. Lepo se je razcvetal zali deček pod skerbnim nadzorstvom materinim. Ko je prišel v leta za uk godna, pošiljali so ga v šolo. Učeniki so se čudili nadarjenosti malega Janezka. Vže takrat so se nadejali, da bode kedaj učen mož. Tudi kot deček je bil lepega vedenja; zdelo se je, da so mu strah božji, ljubezen do Boga in druge kreposti prirojene. Skerbno se je ogibal vsega hudega. To mu je naklonilo ljubezen njegovih učencikov; pa tudi tovariši so ga čislali in spoštovali. Dà celo svojo mater, mlado vdovo je pregovoril, naj več ne stopi v zakon, kar je todi storila, kaker se pripoveduje.

Tiste čase je slovela visoka šola modroslovja in prava v Perudži za najboljšo po vsem Laškem. Ko si je Janez Kapistran pridobil potrebnih vednosti za visoke šole, poslali so ga v Perudžo, da se izučí prava in modroslovja. Tu je v kratkem času prekosil vse verstnike v vednostih. V teku desetih let se je popolnoma izuril v vseh pravnih in modroslovnih vednostih, ketere so učili na visokih šolah. Poleg vednosti pa je bil tudi tako bistrega duha, da so ga celo njegovi učeniki prava in drugi izkušeni pravniki v težkih zadevah popraševali za svet.

Ker so mu njegovi prijatelji prigovarjali, naj postane „učenik prava“, gre v svoje rojstno mesto, da ondi dobi potrebnega denarja. Ko je prišel nazaj, si je pridobil naslov „učenika svetnega in cerkvenega prava“, doktorsko čast. Ker so bili pa tedaj vedno prepiri in vojske mej Perudžani in Malateščani, ni Janezu v gajalo življenje v Perudži. Mladi pravnik se ponudi zato v službo sicilijanskemu kralju Ladislavu. Sè svojo učenostjo, izurjenostjo in pravičnostjo si pridobi v kratkem času popolno zaupanje, ljubezen, naklonjenost in prijateljstvo kralja. Občeval je ž njim kaker sè svojim bratom. Kralj ga je postavil celo za svojega namestnika in sodnika. V tej službi je bil Janez Kapistran svojim podložnim dober oče, ker je imel z vbozimi in nesrečnimi vsmiljenje ter jim je pomagal ali v dejanji ali pa z besedo in modrim svetom. Bil jim je pa tudi pravičen sodnik, ker je prepire modro razsojeval in hudodelnike ostro kaznoval. Tudi ni pripustil, da bi nedolžni krivico terpeli od svojih sovražnikov. Če tudi je bil jako častihlepen kot kraljev namestnik ter si prizadeval, da si v vsem pridobi kraljevo naklonjenost, vendar ni vedoma in radovoljno storil ničesar, kar bi bilo proti božji postavi in zapovedi, deržeč se besed sv. pisma: „Sodniki naj

sodijo ljudstvo s pravično sodbo in se ne vklanjajo na nobeno stran. Ne glej osebe in ne jemlji daril; zakaj darila oslepé oči modrih in spremené besede pravičnih.“ (Moz. buk v. 19, 18.) Te besede večno resničnega prava so se tako globoko vkorenile v serce Janezu Kapistranu, da je stal za pravico in resnico terden kot skala, če tudi se s tem zameri mogočnejšem. V njegovih očeh so bili vsi enaki, imenitni in vbogi. Le pravica mu je bila sveta; na osebo se ni oziral.

Prigodilo se je pa da mu enkrat neki imeniten gospod ponudi velik znesek denarja, češ, naj obsodi na smert njegovega sovražnika, ki je bil pod Kapistranovo oblastjo zapert v ječi. Če pa tega ne bo storil, zagrozil mu je hudo maščevanje, ki ga bode v kratkem zadelo. Janez Kapistran se ni dal podkupiti z denarjem, niti mu je bilo mari za grožnjo. Ko je spoznal, da je jetnik po krivem zatožen, izpustil ga je iz ječe, če tudi se mu je bilo bati maščevalne roke; vedel je, kaj govori Bog po preroku Izajiju (5, 23): „Gorje vam, ki hudobnega opravičujete za voljo darov, in pravičnemu njegovo pravico jemljete.“ Zaradi te pravičnosti in ostrosti do hudodelnikov je po deželi kmalu nastala občna, varnost; ni bilo več slišati o ropih in vmorih. Vsi pošteni in dobro misleči so visoko čislali Janeza Kapistrana in slavili njegovo pravičnost.

2. Službo sodnika je opravljal Janez Kapistran do svojega 30. leta. Kot kraljevega služabnika ga je vso čislalo. Neki imeniten meščan v Perudži mu je tudi ponudil za ženo svojo edino hčer in bogato dedinjo svojega premoženja. Janez Kapistran, ne vedoč za namen, ki ga ima Bog z njim, se tudi zaroči sè zalo gospodičino s terdnim namenom, da se bo v kratkem z njo poročil. Pa človek obrača, Bog pa oberne. Kaker marisiketeri, tako poskusi tudi on, kako opotočna je svetna sreča.

Napolitanski kralj Ladislav je leta 1412 mej drugimi mesti, ki so pripadala k papeževi državi, od papeža Janeza XXIII v zastavo dobil tudi Perudžo. V onih viharnih časih se ni čuditi, da so se nekaj let pozneje Perudžani vperli ter skušali se otresti tega jarma. Saj so bili boji in prepiri kaj navadnega. V tem položaju seveda Janez Kapistran kot kraljev namestnik ni smel rok križem deržati. Skušal je razburjene stranke s kraljem pomiriti; s tem pa je prišel v zamero pri meščanih, češ, da derži sè sovražnikom. Zato sklenejo Kapistrana živega ali mertvega v pest dobiti.

Dobrotljivi Bog, ki je po svojem nerazumljivem sklepu izvolil Janeza za posodo, ki naj širi njegovo sveto ime mej krivoverci in nejeverniki, kakor negdaj sv. Pavla, pokazal mu je kako nehvaležen je svet in minljiva vsa njegova slava in hvala, in da je „bolje zaupati na Boga, kakor na kralje“ (psal. 117.) Bilo je okoli leta 1414, ko se Perudžani in Malatestijani zgrabijo. Janez Kapistran je šel mirit bojujoče se stranke. Nenadoma ga napadejo, na nogah in rokah zvežejo ter kot jetnika odpeljejo v mestece Grufu, ki je bilo kake štiri ure hoda od Perudže. Tukaj ga zapró v smrdljivo ječo, polno blata in nesnage. Na nogah je imel nad 20 kilogramov težke verige. Za vsakdanjo hrano so mu dajali le vodo in kruha. Razume se, da je bila ječa možu vseh zloznosti prijetnega življenja vajelemu še tem težavnejša. Upal je vedno, da ga bode kralj odkupil ali pa zamenil za druge jetnike. Ali njegovo upanje je bilo zastonj. Preteče dan za dnevom, mesec za mesecem, rešenja iz ječe le ni bilo. Zdaj prične Janez sam misliti, kako bi si pomagal in rešil se sitnega zapora, pa tudi gotove smerti. Prične pregledovati visočino stolpa, v katerem je bil zapert in pa kako bi se dalo priti na prosto. K sreči je imel v ječi odejo; to razterga se zobmi, ker ni imel družega orodja pri sebi, in prične plesti verv, po kateri se bode spustil na prosto. Tudi nekaj svoje obleke porabi v to. Ko meni, da je verv dovolj dolga, poskusi v temni noči rešiti se. Res se mu posreči, da pride na prosto, ker pa se ni mogel oprostiti težkih verig na nogah, pomagal si je le s težavo in počasi naprej. Tudi je delal ropot z verigami. Stražniki ga zapazijo in zgrabijo. Zapró ga v najnižje prostore stolpa, kjer mu mora prejeti vsaka misel na beg. Tudi so ga vkovali v še težje verige. Za hrano je dobival le košček kruha in požirek vode. Spati mu v ječi skoraj ni bilo moči, ker je bil ob zidu priklenjen s težkimi verigami; tudi mu je bila voda in blato v ječi skoraj do kolena. Popred od vseh čislan in spoštovan, je bil sedaj od vseh zapuščen. Vender tudi zdaj ni popolnoma obupal. Vedno se je nadejal, da se ga bode spomnil kralj ter ga rešil ječe, ali pa vsaj njegovi prijatelji. Tu, v ječi je imel dovolj prilike premišljevatí o minljivosti posvetne sreče in slave ter se prepričati, kako goljufiv je svet.

Ko neko noč po svoji navadi moli dnevnice na čast Mariji brezmadežni, katero je od otroških let posebno častil, zdi se mu naenkrat, da se je ječa hudo stresla. Ko se ozre, vidi v temni noči vso ječo razsvetljeno z nebeško svetlobo; pred seboj pa za-

gleda redovnika oblečenega v dolgo haljo in obsijanega z nebeško svitlobo. Janez Kapistran je v redovniku precej spoznal sv. Frančiška Serafinskega. Prikazen jetnika nagovori: „Kaj delaš, nečimerni človek? Kaj se obotavljaš slušati glas božji, ki te kliče!“

Janez ves v strahu vpraša nebeško prikazen: „Kaj hoče Gospod, da naj storim?“ — „Zapusti svet, keterega goljufivost si pač dovolj poskusil, ter služi Gospodu v obleki, kakeršno vidiš na meni, vse dni svojega življenja,“ dé na to nebeška prikazen.

„Hudo je, kar Gospod zahteva od mene,“ reče na to Kapistran. „Za vselej naj dam slovo prostosti ter živim v samostanu! Kaj tacega se mi do zdaj še sanjalo ni. Če pa Bog to zahteva od mene, hočem slušati njegov glas; zakaj, „Gospod sam je Bog, kar hoče stori“ (psal. 113).

Prikazen zgine. Janez ves vtrujen zaspi. V sanjah je videl zopet drugo prikazen. Videl je veliko oblo — svet —, katero je objemala gosta tema. Sam pa je bil obsijan z nebeško svitlobo; žarki te luči so padali na temno oblo ter jo razsvetljevali.

S to prikaznijo je hotel Bog Janezu Kapistranu razodeti, da ga je izvolil v to, da naj bo v tisti sprideni dobi svetu „svitla luč“ sê svojim naukom in zgledom. Da je to resnično bil, videli bomo v njegovem življenji.

Bog mu je hotel tudi prav očividno pokazati, da ga je izvolil za apostolja tistega časa. V to se je zgodilo nekaj, da Janez Kapistran pač več ni mogel dvojiti o resničosti prikazni in božje volje. Ko se zbudi, imel je glavo ostriženo tako, kaker jo imajo navadno redovniki. Njegovi lepi lasje, na katere je bil toliko ponosen, ležali so v blatu poleg njega. To je mogla storiti le nevidljiva roka. Spoznal je, da ga je Bog odločil po svojem nerazumljivem sklepu za kaj družega; zategadelj zdihne: „Teško se je božji volji zoperstaviti. Njegova vednost je neskončna; on sam vé, kaj namerja z menoj; njegovi volji se ne bodem vstavljaj.“ Tudi je pričel obžalovati svoje pregreške iz vsega serca ter se popolnoma izročil v voljo božjo in sv. Frančiška, češ, če je res volja božja, da bom redovnik, gotovo bodem rešen iz ječe. V to morem darovati tudi vse svoje imetje, saj ga dalje ne bodem potreboval. Bilo mu je torej sedaj najprej na skerbi, da si dobi redovno obleko. S tem je hotel pokazati svojim sovražnikom, da se bode zanaprej vojskoval in bojeval le za nebeškega kralja Jezusa. Prosi torej stražnike, naj mu preskerbe iglo in konce ter drugo potrebno orodje. S tem si prenaredi svojo obleko

po šegi, kaker jo nosijo menihi. Stražniki, videti Janeza Kapistrana po meniški napravljenega in ostrizenega, se mu posmehujejo, češ, da je prišel ob pamet. Zopet drugi imajo to vedenje za zvijačo, da bi jih preslepil in bi ga kot norca izpustili iz ječe. Ker je pa Janez ostal stanoviten v molitvi in premišljevanji božjih reči, pričeli so drugače soditi o njem; spoznali so, da ima resnično voljo zapustiti svet ter se po vsem posvetiti le božji službi in izveličanju svojega bližnjega. Po posredovanji nekega veljavnega redovnika iz reda sv. Frančiška zadobi privoljenje od svojih sovražnikov, da se more odkupiti za 400 zlatov ali okoli 3200 gl. naše veljave. Tako je tudi storil. Ko zadobi zaželeno prostost, gre v svoje rojstno mesto Kapistrano, razproda svoje obširno posestvo in imetje ter vse razdeli mej vboge. Razume se, da pri tem svojih sorodnikov ni pozabil. — Blizu tako je sam pripovedoval o vzroku svojega spreobnjenja in o nagibu, da je stopil v red sv. Frančiška.

Neki pisavec njegovega življenja navaja drugi vzrok, ki pa ni verjeten. Kralj Ladislav je dal zapreti zaradi veleizdaje nekega mejnega grofa in njegovega sinu. Sodišču je predsedoval Janez Kapistran. Pri natančni preiskavi je spoznal, da je oče pač kriv veleizdaje, sin pa je popolnoma nedolžen. Takoisto je o tej zadevi tudi sporočil kralju. Ta pa je bil nevsmiljen in svojeglaven. Podpisal je sicer izjavo, da je sin nedolžen in prost zatožbe; ob enem je pa zavkazal, naj očeta in sina peljejo na morišče, da bo tudi ta menil, da je obsojen na smert, kaker njegov oče. Ko bodo očeta deli vže ob glavo, naj sinu naznanijo, da je prost. Sin je moral na morišči gledati smert svojega očeta, meneč, da jednaka osoda čaka tudi njega samega. Kako mu je bilo pri sreči, mislimo si lahko. Mladenič je vmerl na morišči od strahu in groze. — Zaradi tega žalostnega dogodka in kraljeve nevsmiljenosti je hotel Janez Kapistran stopiti iz službe kralja Ladislava. S tem pa si je nakopal sovraštvo in maščevanje kraljevo. To naj bi ga bilo tudi pripravilo na misel, da stopi v kak red. Seveda pravičnemu sodniku Janezu Kapistranu tiranstvo ni bilo po volji. Pa kaj je hotel? Saj je bil še služabnik, ki je prav svetoval svojemu gospodu. Ni imel vzroka, da bi bil zaradi tega odpovedal kralju svojo službo. Trinoga pa je doletela tudi zaslužena kazen. Kralju Ladislavu je bilo l. 1414 v Napolju zavidano in vmerl je. — Recimo, da bi bil to pravi vzrok, da je

Kapistran stopil v red; kaj sledi iz tega? Kapistran je bil pripravljen kot vesten sodnik, odreči se vsim zlozlostim življenja, da le tudi sè senco krivice ne žali Boga.

3. Preden je Janez Kapistran izveršil svoj namen, treba mu je bilo razdreti vez, ki ga je morebiti še najbolj vezala na svet, Kakor smo vže omenili, je bil zaročen z bogato in krasno nevesto *) Ravno ob času, ko se je hotel ž njo poročiti, zadela ga je žalostna pa tudi srečna osoda, da so ga sovražniki zgrabili in v ječo vergli.

Ko pride iz ječe, naznani svoji nevesti, kaj se mu je prigodilo V živi besedi jej opisuje lepoto deviškega stanu, keterega si je v ječi izvolil po božji volji. To tako gine mlado in lepo devico, da tudi ona obljubi le nebeškemu ženinu zvesta ostati. Janez Kapistran pa jej pri tej obljubi, rekel bi, s preroškim duhom zagrozi, da jo bode zadela kazen božja, če ne bode svoji obljubi ostala zvesta; zakaj, „Bog sovraži nespametno obljubo“, to je, tako, ketere človek ne spolni.

Tudi omenjena nevesta ni deržala svoje obljube. Dala se je preslepiti ter stopila nekaj let pozneje v zakon. Zadela jo je pa napovedana kazen božja. Dobila je gobe, ostudno bolezen, ter je na tej bolezni tudi vmerla.

Ko je Janez Kapistran poravnal vse svoje zadeve v svojem rojstnem mestu, vernil se je zopet v Perudžo, da prosi tukaj, naj ga sprejmó v samostan. Imeli so namreč na hribu poleg mesta Perudže redovniki sv. Frančiška samostan, kjer so prav ostro po vodilu živeli. V tem samostanu se Janez Kapistran oglasi in prosi, naj ga sprejmejo v red. Pervikrat mu predstojnik prošnjo odreče, češ, da je morebiti le v prvi navdušenosti imenitni gospod storil ta sklep. Zdaj hoče Janez pokazati vsemu svetu, da mu je vsa svetna slava in čast le deveta skerb, in da je pripravljen za Jezusa tudi zaničevanje in sramoto terpeti

Napravi si iz papirja visoko kapo ter na njo napiše razne pregrehe in hudobije. Natakne si kapo na glavo ter v slabi obleki jezdari na oslu po mestu Perudži. Ko ljudje vidijo Janeza Kapistrana v taki opravi, menijo da se je učenemu gospodu in kra-

*) Vse novejšje slovenske in nemške legende poročajo napačno. V vseh bereš, da mu je žena vmerla mej tem, ko je bil J. Kapistran v ječi. Resnica je, da je bil zaročen, ne pa še poročen sè svojo nevesto, ko so ga zaperli v ječo.

ljevemu namestniku v glavi zmešalo. Njegovi poprejšnji znanci in prijatelji so ga milovali, zopet drugi so brili norce ž njim in metali blato in kamenje za njim. Janez Kapistran se ni zmenil za tako zasramovanje. V svoj pot je jezdil po mestu ter z močnim glasom radovedne gledavce prosil odpuščenja, če jih je kedaj razžalil ali pa pohujšal s svojim življenjem. Ker so nastale nerednosti mej radovednimi gledavci, prijeli so Kapistrana ter ga peljali pred mestnega sodnika. Ta ga je pričel izpraševati, če je sam storil vse tiste grehe in hudobije, ketere ima na kapi napisane. Janez Kapistran je sodniku odgovoril veselo in spoštljivo: Največi grešnik na svetu sem; storil sem toliko hudega in žalil svojega Boga, da sem vže zdavnaj zaslužil smert in večno pogubljenje zaradi svojih grehov. Le božje neskončno vsmiljenje me je obvarovalo časne in večne smerti. Odperlo pa mi je tudi oči, da sem spoznal, kaj je svet, in kaj se pravi, njemu služiti. Stermé poslušá sodnik zatoženca; precej je spoznal, da je pri pravi, zdravi pameti, in da je vse to storil le iz namena, da pokaže svetu, kako malo se meni zdaj za svetno čast in slavo. Saj je na svetu vse poželenje oči, poželenje mesa iz napuh življenja. Sodnik je dobil vse drugo mišljenje o Janezu Kapistranu. Odpustil ga je sè vsem spoštovanjem ter čísal kot svetega moža, ki hoče na božji klic dati slovo svetu, da skerbi le za edino pravo, za izveličanje svoje duše.

Gotovo so morali o tem činu Janeza Kapistrana zvedeti tudi v samostanu na Gori. Spoznali so, da ima resno voljo odpovedati se svetu. Ko zopet prosi, naj ga sprejmo v samostan, sprejeli so ga z veseljem

Ko je Kapistran v samostan stopil je bil v tridesetem letu svojega življenja zgodilo; se je toraj skoro gotovo leta 1415.

Zapustimo zdaj našega Janeza Kapistrana kot redovnega novinca, ter se ozrimo še nekoliko nazaj na njegovo življenje. V kratkem času si je bil pripodobil vseh vednosti, pa tudi zemeljske slave in časti, ali Bog ga je po svojem nerazumljivem sklepu poklical v drugi stan, kaker si ga je bil sam izvolil. Slušal je ta božji glas; zato je pa tudi dosegel na tem in onem svetu čast in slavo, katera presega vse slave in časti tega sveta — nebeško slavo.

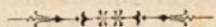
Mnogi ljudje na svetu zgreše svoj poklic, ker želé biti to, kar sami hočejo, ne pa to, kar Bog hoče, in ker ne čakajo, da bi jih Bog poklical v stan, kaker je Janeza Kapistrana, če tudi

ne po tako očevidnem načinu. Vsakemu človeku je Bog odločil primeren stan, v katerem se po Njegovi najsvetejši volji more izveličati. Bog je Gospod, ki hoče imeti služabnikov raznoverstnih stanov in služeb. Te je li Bog poklical v stan, keterega si si izvolil? Te li pri tem morebiti ni vodila nečimernost in ošabnost, ali pa hrepenenje po bogastvu in zložnem življenji? Če je bilo tako, skerbi, da popraviš, kar si zagrešil. Pokaži svojemu Bogu, da hočeš zanaprej tako živeti, da boš povsem spolnjeval njegovo sveto voljo, kaker jo je Janez Kapistran. Ni ti treba zato hoditi sè sv. križem in evangelijskim bukvami križem sveta; doma imaš dovolj prilike za to. Če si oče ali mati, odpiraj svoja usta ter uči otroke, naj obračajo svoja serca in oči proti nebu; uči jih moliti: „Oče naš, kateri si v nebesih!“ pripoveduj jim o Izveličarji, kako je bil kot deček tako pobožen in ljubeznjiv in pokoren, kako je rastel v modrosti in milosti pred Bogom in pred ljudmi. Gospodarji in zapovedniki naj pred svojimi podložnimi ne zaklepajo ust, keder gre za Boga in čednost. Podučujejo naj jih v veri in čednostih, ki so sad sv. vere: čistosti in pobožnosti, ljubezni in zvestobi, pokorščini in poštenosti. Možje slednega stanu pa naj se po družčinah in javnih zborih, v ketere so po volivcih poklicani, da narod zastopajo, potegujejo brez straha za istinito pravo, katero uči sveta kat. vera. V izgled naj jim bo sodnik in kraljevi namestnik Janez Kapistran. Tako moremo vsi po svojem stanu in poklicu biti ob raznem času oznanjevalci sv. vere, rekel bi, pravi apostolji mej našimi novodobnimi pagani in brezverci. Ni treba hoditi mej nejeverce.

Če si pa še nisi, dragi bravec, izvolil stanú, glej, da pri tem sklepu prosiš Boga za razsvetljenje, pa tudi slušaš ta glas. „Glej,“ uči papež Gregorij Veliki, „Bog kliče človeka po angelju, po prerokih in očakih, po apostoljih, po pastircih, po čudežih, po križih in težavah, — semtertja pa tudi po izrednih dogodkih in čudežih.“ Prosi Boga, naj ti dá spoznati svojo presveto voljo, kaker jo je dal spoznati sv. Janezu Kapistranu, da si izvoliš stan, v katerem boš mogel naj vspešneje delati za čast božjo in izveličanje svoje duše. Ne brigaj se pri tem za lastno voljo, svet in sebičnost. Saj gre za sv. nebesa, — za srečno ali nesrečno večnost. Moraš toraj prositi Boga za svet in razsvetljenje. Molatev, zatajevanje, pogosto sv. obhajilo bo slajšalo to imenitno delo, ki, rekel bi, odločuje tvoj časni in večni blager. Prosi Boga za vse, razsvetlil te bo se svojo nebeško lučjo. „O občudovanja vredna

neumnost,“ piše sv. Bonaventura, „o vsmiljenja vredna slabost, o zaničevanja vredna slepota! Bog nas vabi k miru; mi pa hitimo za delom in raztresenostjo; ponuja nam dušno tolažbo, mi pa dirjamo za terpljenjem.“

Če si spoznal glas božji, slušaj ga. Če bi Janez Kapistran ne bil slušal božjega glasu, ne bi ga častili kot svetnika. Če ne slušaš v življenji božjega klica in glasu, ki te vabi, tudi On tebe ne bo slušal ob smertni uri, ko bodeš k njemu zdihoval. Saj nam je sam zagrozil: „Klical sem vas, pa ste zaničevali moj svet; zato se bodem smejal vaši pogubi“ (Preg. 1, 24.) — Če kedo postane proti božji volji tudi cesar ali kralj, — za večnost mu to nič ne pomaga. Zato tudi uči sv. Ciprijan: „Mi molimo: „Naj se zgodi Tvoja volja!“ — ne, da se zgodi, kar Bog hoče, — ampak, da naj nam Gospod pomaga, da storimo to, kar Bog hoče.“

Tretji red in delavni ljudje.

Kaj je tretji red? Tretji red je kerščanska pobožnost v djanji izpolnjevana. Ako more tudi delaven človek kerščansko pobožnost v djanji skazovati, naj bolje stori, ako se v tretji red zapiše. V sledečih versticah hočemo pokazati, da tudi delavni ljudje morejo in morajo biti pobožni, zato jih vabimo v tretji red, keterega jim živo priporočamo.

Nikar ne mislimo, da je kerščanska pobožnost namenjena samo za duhovne, menihe in ženske. Nikaker ne! To so maloverni prevzetneži, ki to terdijo. Oni kričijo, da je pobožnost znamenje in sad šibkega in rahločutnega duha. In zakaj to? Zato, da ljudi od nje odvrtaajo. Ali mi drugače mislimo. Nič ni večega, nič imenitnejšega, kaker je kerščanska pobožnost. Nobena reč na svetu ne zahteva tolike serčnosti, tolikega poguma, tolike vstrajnosti, tolike stanovitnosti. K pobožnosti se ne pride drugače, kaker z živo vero in serčno zvestobo. Kaj pa je prav za prav pobožnost, to je, prava pobožnost? Ona ni nič manj, kaker združenje in zedinjenje z Jezusom Kristusom, ki je vzor in zgled vsake popolnosti, vir in živi studenec vsake milosti. Bolj ko si pobožen, bolj se bližaš Jezusu Kristusu, manj ko si pobožen, bolj se oddaljuješ od njega, to je od začetnika vsega dobrega,

od vsake dobrote, od vsake velikosti, od vsake čednosti, od vsake popolnosti. Bolj ko si pobožen, bolj se povzdiguješ in bolj postajaš velik, imeniten, čist, odličen; manj pa ko si pobožen, bolj se ponižuješ in bolj stopaš nazaj v nrvnosti, to je v tem, kar te dela zares človeka, otroka božjega in kristijana.

Kedor je pobožen, vdeležuje se bolj ali manj popolnoma prevzvišenih čutil presvetega Serca Jezusovega, in sicer prvič z ozirom na Boga, v katerem on moli, prosi, ljubi in časti svojega nebeškega Očeta; potem z ozirom na prečisto Devico Marijo, v kateri on ljubi in spoštuje svojo presveto Mater, kaker more le naj boljši sin naj boljšo mater ljubiti in spoštovati; dalje z ozirom na vse ljudi, v katerih on ljubi svoje brate in za ketere se popolnoma žrtvuje; slednjič z ozirom na vse stvari, s katerimi on ravna kaker sè svojo lastnino po vsej dobroti in pravičnosti, kaker je za vsako naj bolj spodobno in primerno. To je pobožnost, prava in resnična kerščanska pobožnost, ki jo sveta katoliška cerkev že več ko osemnajst stoletij svetu oznanjuje, ki jo je sam Sin božji, včlovečena večna modrost, Jezus Kristus, v človeški podobi, iz nebes prinesel na zemljo. Kaj višjega, kaj častitljivišega, kaj dostojnejšega si pač tudi naj plemenitiši duh, naj blažje serce še misliti ne more.

Pobožnost je natančno in vestno življenje po načelih kerščanstva, ki se razodeva na vse strani. In kaj družega se pravi kerščansko živeti, kaker Bogu služiti in njega ljubiti? Ali pa ni ravno to naj imenitnejše in naj potrebnejše opravilo na tem svetu? Pobožnost je za dobro kerščansko življenje to, kar je smetena za mleko. Dobro je mleko že samo na sebi, ali smetena je še boljša. Ako je vsaki kristijan vojak božji, potem se pobožni kristijan mej vojaki božjimi še posebno odlikuje in je posebne časti vreden in posebnega spoštovanja.

Sodite zdaj sami, ljubi bratje! kaj se more reči o tistih nespametnih kričačih, ki terdijo, da pobožnost ni za može, ni za delavce. Oj je, je; prav za njih je in še bolj, (z nekako pravico se sme to terditi), kaker za ženske. Moški spol namreč ze po svoji naravi ženskega presega, vsaj éverstejši in krepkejši je; in vsa opravila, ki zahtevajo terdnega značaja, moči in pogumnosti, izročajo se raje moškemu, kaker ženski. Gotovo se pobožnost naj lepše pokaže, keder je živa, goreča, očitna, prosta in vesela; tega ne bo nihče tajil. Zato smo tudi prisiljeni priznati, da je pobožnost posebno primerna za mladeniča, pri katerem se bolj,

ko pri vsakem drugem, nahajajo te lepe in vabljive lastnosti. Ravno za moške tedaj, za mladeniče, za delavce je pobožnost, kaker nalašč.

Pa to še ni vse. Reči moramo, da je delavec poklican k pobožnosti bolj ko vsi drugi ljudje, in to iz prav posebnega nagiba, ki ga ni težko vgeniti. Poglejmo na Jezusa, ki je izgled, vir in živi studenec vse pobožnosti. Kaj je bil on od dvanajstega do tridesetega leta svoje starosti? Izmej vseh stanov na svetu je izvolil zase stan rokodelca; delati je hotel sè svojimi rokami in služiti si kruh v potu svojega obraza.

Jezus mladenič, Jezus delavec, Jezus v prosti hišici v Nazaretu, Jezus, ki dan na dan pomaga svetemu Jožefu pri njegovem ponižnem in težavnem delu, glej, kerščanski delavec! tū imaš visoki in močni nagib, kateremu se ne moreš zoperstavljati, kateri ti priča jasno ko beli dan, da si ravno ti poklican h kerščanski pobožnosti bolj ko vsaki drugi, in da moraš hoditi za Njim, ki je rekel: „Kedor hoče biti moj učenec, naj hodi za menoj!“ Da, kar je oko za svetlobo, kar je serce za ljubezen, to bi moral biti mladi delavec za Jezusa; ves Jezusov bi moral biti, živa slika Jezusova. In kar je bil sveti Jožef mlademu tesarju v Nazaretu, sinu večnega Boga in prečastite device Marije, ki se je hotel tudi Jožefovega sinu imenovati, ravno to bi morali biti vsacemu mlademu delavcu katoliški duhovniki, kerščanski predstojniki in verni gospodarji, ki so zares vredni tega imena.

Ali zdaj govorimo o tretjem redu. Ako pravimo, da je delavec posebno poklican k pobožnosti, moramo tudi reči, da je posebno poklican v tretji red pristopiti samo zato, da bi laglje pobožno živel. Sv. Frančiška Falehante, japonskega čevljarja, sv. Mihaela Kozakvi, puškarja, blaženega Petra, glavnika, častitljivega Nuncija Sulpicija, kovača, in več družih imamo v njihovem številu. Želeli so napredovati v kerščanski popolnosti; da jih ne bi pa odvernili in overla pri tem posvetna opravila, s katerimi so se morali pečati, oklenili so se tretjega reda; v njem so spoznali rešivno desko pobožnosti sred morja skerbi in raztresenosti. In niso se motili. Kaker terdna veriga jih je priklepalo šveto vodilo tretjega reda na drevo svetosti, in nič ni moglo zoper njih vse divjanje morja sè svojimi strašnimi valovi; ni jih moglo zaderževati na potu h kerščanski popolnosti, še pomagalo jim je, da so se ji čedalje bolj bližali. Po njihovi misli je pobožnost podobna ovetlici, za katero je naj vgodnejša zemlja mej samostanskim

ozidjem, kjer se naj hitrejšje razcveta in naj lepše razširja svojo prijetno vonjavo. Ker pa njim okoliščine niso pripustile, da bi v zapertem vertu samostanske tihote za svoje duše zavetja iskali, poprijeli so se tretjega reda, in po njem so tudi mej svetom živeli, kaker pravi redovniki. Obleka ne stori človeka, pravi pregovor, in res je tako. Ne samo tisti, ki redovno haljo nosijo, so redovniki, in ne samo tisti, ki po samostanih živijo, so pobožni, marveč pobožen biti je mogoče tudi v drugi obleki, tudi v domači hiši, pri svojih opravilih. To so dobro vedeli svetniki, zato so se tako radi tretjemu redu pridruževali. Sveti Frančišek sam ni imel družega namena, ko je vstanovil red spokornikov, kaker tega, da bi pobožno življenje razširjal po posameznih hišah in družinah. Saj ravno v tem obstoji bistvo tretjega reda, v stanovitni vaji pobožnosti. Kaker je tedaj pobožnost za delavca, tako je tudi tretji red za njega.

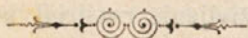
S tim pa nikaker ne terdim, da ne more biti pobožen, dedor ni v tretjem redu. Če bi tako mislili, bi stvar pretirali. Samo to rečemo, in to ni malo, tretji red gladi delavcu pot h kerščanski pobožnosti, v katero je poklican. To rečemo v spodbudo delavcem, da postanejo pravi redovniki, ako se v tretji red vpišejo. Ni se jim treba ločiti od svoje družine, ne se odtergati od svojih opravil; doma morejo živeti redovno življenje, doma morejo dobiti to, po čemer se hrepeni v samostanih, namreč izpopolnjevanje kerščanske pobožnosti.

Da, da, se vgovarja, je že vse prav tako, ali tretji red vendar le ni za delavnega človeka; njemu njegov stan nikaker ne pripušča, da bi izpolnjeval vodilo tretjega reda. Toda ta vgovor je popolnoma kriv in prazen. Za koga je vstanovil sveti Frančišek svoj tretji red, za samostanske ali za svetovne ljudi? Gotovo za svetovne, ker za samostanske je bil že preskerbel prvi in drugi red. Ali pa niso svetovni ljudje večinoma delavci? Ako je pa sveti Frančišek tretji red vstanovil za delavce, jim je moral naložiti take dolžnosti, ki so njihovemu stanu primerne. Gerda laž je torej terditi, da delavni ljudje po svojem stanu ne morejo izpolnjevati vodila tretjega reda.

Verh tega pa tudi vsagdanja skušnja uči, kako ničeven da je ta vgovor; vsaki dan se namreč množi število tretjerednikov iz delavnih stanov. Ti novinci pričajo sè svojim lastnim življenjem, da se da tudi njim, in sicer brez posebne težave, izpolnjevati vodilo tretjega reda, zlasti pa še zdaj, ko je po svojem obnov-

ljenji toliko polajšano. Treba je samo malo resnične volje. Človeka serce boli videti, kako se hudobni brezverci nevtrudljivo prizadevajo nabirati delavce v svoja framasonska društva, pri tem pa svoje peklenške namene pokrivajo z lepimi in vabljivimi imeni bratovstva in človekoljubja. Kolikokrat milo vzdihujejo pri takem pogledu svetega Frančiška zvesti otroci! Na noge tedaj tudi mi! Trudimo se sè vsemi močmi, da pridobimo delavcev, mladeničev v tretji red! Kaker delajo sovražniki naši, da se množijo čete hudičeve, tako nevmorno delajmo mi, da se bo množilo število hrabrih vojakov Kristusovih.

P. E. T.

Življenje zveličanega Egidija Marije od svetega Jožefa, iz reda sv. Frančiška.

Obilno tolažbo čuti veren katoličan, kader bere ali sliši, ali celo sam vidi, kako je Bog še dan današnji „čuden v svojih svetnikih“. Čim bliže našim časom je zgodovina takega svetnika, tolikanj večja je tudi ta tolažba.

Eden takih, katerega čudodelno življenje mislimo popisati, je tudi brat Egidij Marija od sv. Jožefa, ki so ga sveti oče Leon XIII. letos o priliki slovesnosti svoje zlate maše v nedeljo 5. februarija svečano prišteli mej zveličane božje. Brat Egidij je bil sicer redovnik, toda mož izmej prostega naroda, mej katerim in za katerega je tudi živel do svoje blažene smerti. Življenje njegovo je nepretergana versta preraznih čudežev, ki nam zbujajo stermenje nad preprostim čudodelnikom. To se ve, da jim gre, koliker niso cerkveno preiskani in poterjeni, le navadna zgodovinska verjetnost, pa tej se gotovo ne bo nihče vpiral, kedor pomisli, da je blaženi Egidij bil več ko petdeset let znan po Napolju, kjer je živel, kjer ga je vse spoštovalo, visoko in nizko, in kjer je, tako rekoč pred očmi celega mesta, delal naj bolj posebne čudeže.

V življenji zveličanega Egidija se skoraj ponavlja življenje sv. Frančiška Asiškega in njegovih tovarišev. Tiste ljubeznjive podobe, ki jih vidimo pri serafinskem svetniku in njegovih u-

čencih pred šestimi stoletji, nam stopajo kaker prenovljene spet tu pred oči. Kar nam iz Frančiškovega življenja kaker daljni glasovi iz davnih časov naproti doni, kaže se nam v Egidijevem življenju kaker živa resničnost v naši bližini. Življenje njegovo bo, upamo, mikalo prav posebno ude tretjega reda in vse častivce sv. Frančiška; zato se nam zdi primerno da ta ponižni cvet z verta sv. Frančiška obširnije popišemo ne samo v občudovanje, temuč tudi, koliker je po okoličnostih mogoče, v posnemanje in nasledovanje.

Pervo poglavje.

Rojstvo in prva leta blaženega Egidija.

Brat Egidij je bil rojen 16. novembra 1729 v Tarentu, mestu Napolitanskega kraljestva na Laškem. Stariši njegovi so bili vbogi. Toda Bog, ki si zbere rad le slabo orodje, da pokouča ž njim, kar se povzdiguje mogočno in močno. je odbral tudi Egidija, sinu vbogih rokodelcev, da brani vero celega kraljestva proti napadom sè vso goljufivo učenostjo oborožene brezbožnosti.

Očetu je bilo ime Kataldo Pontillo, materi pa Gracija Prokacija. Oče je bil vervar, (vervi je pletel), pa s tim malim rokodelstvom se je takrat pri naj večji pridnosti komaj zaslužilo naj bolj potrebnega za družino. Večkrat je bilo treba, kaker pticam pod nebom, hrane prihodnjega dne pričakovati iz rok previdnosti Božje. Pomanjkanje je bilo tedaj pri vervarjevih dobro znano; ali česer pri tej krepostni družini ni nigdar zmaujkalo, to je bilo — terdno zaupanje v pomoč Božjo.

Brezbožnost, ki se je takrat posebno šopirila, ni omajala žive vere te družine in ni ohladila djanjske verske gorečnosti.

Otrok, ki je bil na svoj rojstni dan tudi kerščen, je dobil pri sv. kerstu imena Frančišek Anton Paskálj. Videli bomo še, da je previdnost Božja imela posebne namene, ko je otroka postavila v posebno varstvo teh svetnikov, ki so vsi trje frančiškanskega reda. Kaker njegovi sveti patroni, tako je imelo tudi to dete postati krasno lepotičje reda serafinskega. Zmirom je vse tri posebno častil, pa je tudi vse svoje življenje njih prav posebno varstvo in pomoč skušal.

Stariše malega Francka je priganjala posebna milost Božja, da so varovali svoje dete kaker drag zaklad, izročeni jim iz ne-

bes. Trudili so se na vso moč, da se razvije seme kreposti, ki ga je Bog obilno vsejal v to mlado serce.

Mati je otroku ljubezen do Boga tako rekoč že z materinim dobrikanjem v serce vlila in svojo pobožnost prenesla tudi na otroka z njegovo prvo hrano. Skerbní oče pa mu je dajal vedno lepe zglede in je prav posebno pazil, da ni deček zašel v slaba tovarištva, ker je le predobro vedel, kako živo se v teh nežnih letih vtisne hudo v serce in kako težko je take vtiske odpraviti.

Perva keršćanska izreja je dosegla, s pomočjo mnogih milosti, prečudne vspehe. Že otroku so se čudili vsi, ki so imeli priložnost, opazovati ga. V letih, ko je še komaj razločeval dobro od slabega, je že kazal neko priserčno, za svoja leta nenavadno pobožnost. Drugih otrok te starosti so največje veselje igrače, igre in enako razveseljevanje; Frančišek pa je kazal nepopisljivo dostojno resnobo. Mirno, vedro ličce je razodevalo, da stanuje tu Božji mir. Le duhovne reči so mu mogle zvedriti duha in razveseliti serce.

Pač ni treba praviti, da je tak deček resnice sv. vere hitro spoznaval. Saj je seme besede Božje padlo v njegovem sercu na dobro obdelano zemljo, da je moglo lahko kaliti in obilen sad pognati. Resnice verske, ki jih je um sprejel, so se précej vsadile v serce, tako da je, čim bolj se mu je razvijal um, tim bolj rastel v čednosti in modrosti pri Bogu in pri ljudeh. Zato so ga pa tudi že v zgodnjih letih pustili k svetim zakramentom. Birman je bil v desetem letu v stolni cerkvi v Tarentu in o tem času je tudi že prejel prvo sveto obhajilo.

Odkar je Frančišek začel hoditi k svetemu obhajilu, je jenjal biti otrok in je tako napredoval v popolnosti, da se je njegovemu pobožnemu življenju vsakedo čudil. Nekaj posebnega je bilo že to, da je bil precej pripravljen, druge vbogati, kaker da bi nepokorščine še po imenu ne bil poznal. Spolnjevanje vkašov svojih starišev se mu je tako naravno zdelo, da mu je bilo naj večje veselje, kadar je mogel vstreči njihovim željam. Naj raje se je vadil v pobožnosti in v tem je našel svoj najslajši mir. Že takrat se je jela tista otročja vera v njem razvijati, po kateri je postal eden naj večih čudodelnikov, kar jih je zapisanih v letnikih sv. cerkve.

Ko deček pride v leta, da se je treba poprijeti kakega dela, ako si hoče zaslužiti kruh, sklenejo njegovi stariši, da ga bodo dali tkalcem v nauk. Po skerbnem pozvedovanji se jim posreči,

da najdejo pobožnega, poštenega mojstra. Ti dobri stariši se niso upali zročiti svojega sinu mojstru, o katerem niso bili do dobrega prepričani, da je pošten kristijan. In prav so imeli; saj je mojster učencu drugi oče in njegova hiša mu je drugi dom, kjer naj se začeta izreja nadaljuje. Bolj kakor kjerkoli velja tukaj beseda: „Kedor ne zida, podira.“ V mladem sercu razvita cvetlica kerščanske pobožnosti potrebuje posebno v letih, keder se mladina pripravlja na svoj prihodnji poklic, naj večega oskerbovanja in varnosti, da ne vsahne za zmirom.

Ali, kakor smo že rekli, mojster našega Frančiška je bil dober, zvest katoličan. Kmalu je spoznal, da so mu zročili v skerb drag kreposten zaklad. Z naj večim začudenjem je opazoval, kako nenavadno dela milost Božja v tem dečku in večkrat je pravil svojim znancem, kako srečen je, ker ima takega učenca.

Drugim učencem pa je mladega Frančiška postavljaj za zgled. Priporočal jim je, naj ga posnemajo in jim ostro prepovedal, v čemerkoli ga žaliti. To prizadevanje mojstrovo je imelo zelo srečen vspeh; zakaj vsi tovariši so ga, čeravno je bil najmlajši učenec, kmalu prav posebno spoštovali. Nenavadno vdani so mu bili. Imeli so ga kot starišega, serčno ljubljenega brata; že misli njegove in dobre svete so vsi radi poslušali in hvaležno sprejemali; pravi apostelj jim je bil.

Mladi tkalčič je začel to svoje apostoljstvo z lastnim zgledom. Ker je bil pri urah, odločenih za delo, do pike natančen, pokoren naredbam mojstrovim in mu je vselej in povsod skazoval globoko spoštovanje; ker se je priljudno vedel do svojih tovarišev, in vedno bil pripravljen, da bi jim vstregel: vse te lastnosti so bile tihi opomini in nauki, ki niso zgrešili svojih namenov.

Delavnost njegova pa se je imela v kratkem še bolj razširiti. Mej temi mladeniči se je sklenilo polagoma tako tesno prijateljstvo, da so si mej seboj vse zaupali, vse razodeli, ko da bi bili vsi sinovi ene in tiste družine. Frančišek, čiger serce je poznalo le krepost, se je jel zdaj ž njimi razgovarjati o Bogu, in sicer tako, kakor človek, ki je z Bogom po molitvi in premišljevanji že v tesni zvezi. Tako razodevanje jim je bilo nekaj novega, nenavadnega, in niso se naveličali, ga poslušati. Radi so se ž njim pogovarjali; mej delom in počitkom so ž njim skupaj molili. Tako se je sčasoma ta tkalska delavnica vsa predrugučila, čeravno je bila tudi prej že na dobrem glasu. Večkratni, pobožni razgovori, poštene zabave in zgled mladega Frančiška, vse to je

pripomoglo, da so ti mladi ljudje, vsi brez razločka, jeli njegov lepi zgled posnemati. Nigdar je ni bilo slišati mej njimi nespodobne besede; neznan jim je bil prepir; kedor je med-nje prišel, je mislil, da je v družbi postavnih mož, ki so dorastli in dozoreli v vednih krepostnih vajah. Frančišek je svojim tovarišem prav posebno vtisnil v spomin pričujočnost Božjo in sam ta spomin pričujočnosti Božje je zadostoval mladeničem, da so se vedno kerščansko spodobno vedli.

Mojster se ve da se ni mogel dosti načuditi sijajnemu vspehu, ki ga je dosegel mladi Frančišek in povsod je pravil, da je varvarja Pontila sin njegovo delavnico spremenil v molivnico in njegove ljudi v redovnike. Ponosen je bil na to, da je precej spoznal nenavadne darove svojega učenca in rad mu je prerokoval srečno prihodnost. Ko je na stare dni zvedel, da je nekedanji učenec stopil v ostri red sv. Petra Aljkantarskega, da ga imajo tam ko svetnika in da že celo Napolitansko kraljestvo govori o njegovih čudežih, se je ta starček tresel od veselja in rekel: „Saj sem vam zmirom pravil, da je v tem dečku nekaj, kar ga je moralo napraviti svetnika.“

Ko je Frančišek tako svoja dečja leta preživel v pobožni nedolžnosti, v spolnjevanji junaških kreposti in blagonosnega apostoljstva, začno se mu mladeniška leta sè vsemi svojimi nevihtami in boji. Ob enem pa je že tudi potekel čas njegovega uka in s tem je izstopil iz oskerbništva, pod katerim je bil do sedaj, ter postane sam svoj, da lahko po svoji volji seboj gospodari.

Tak prestop ima že po svoji naravi pri mladih ljudeh velike nevarnosti. Radovedno hrepeni v takih trenutkih mladeničevo serce po razveseljevanji. Pol skušan, pol prisiljen ne opazuje zdaj ljudi in stvari s ptujimi očmi, zdaj jih že sam preskuša in presoja. Nevarno spoznavanje dobrega in slabega, k čemer je treba že dozorele modrosti, se mora ravno zdaj začeti, ko se še le njegova modrost razvijati začenja. Ni čuda tedaj, da se jih na morji življenja največ v mladeniških letih potopi in da mladeniča, ki se je znal srečno izogniti neštevilnim vertincem in skalam, svet po pravici občuduje. Ravno prestroga, da ne rečem prenapeta pazljivost sicer poštenega, pravičnega mojstra je žalibog le prevečkrat kriva, da mladenič, učenec, pridobivši prostost, tolikanj bolj hrepeni po prepovedanem sadu. Kedor bi hotel strasti le sè strogostjo zatreti, mesto da jih zdravi, bi storil, da kasneje še tolikanj huje zdivjajo.

Ali kje čemo najti pomočkov, ki bi bili dosti močni, da sežejo v najskrivnejše globočine duha in serca in da pogase tam tisto pekočo žerjavico, ki se v cvetji življenja sama od sebe užge? Le zgolj unanja izreja je tu preslaba, ne more seči v notranjost človeka, kjer ima svoj sedež vse zlo. Unanje varstvo bi sicer za nekaj časa moglo zatirati ali saj ovirati strasti; toda vzrokov zatreti, vir zapreti, zlo s korenino izervati, tega ne more nigdar. Edino le vera ima neprecenljivo moč, da človeško serce tako prevstroji in prevstvari, da krepost zmaga nad vabljivimi strastmi. Ona edina ima predpravico, z delujočo milostjo Božjo grešna nagnenja zatreti, in na njih mesto vsaditi žlahtno, kropostno nagnenje.

Resnico teh besed nam prav razločno poterjujejo kreposti, ki so lepšale mladeniško dobo našega Frančiška. Tudi on nikakor ni bil neobčutljiv za veselje, ko vidi na enkrat, da je zdaj on sam gospodar svojih dejanj in da se svojim časom more tudi po svoji volji sam gospodariti; toda vesel je bil le zato, ker je odzdaj mogel po lastni volji več ur obrniti v molitev in premišljevanje. Tudi njegovo serce se je veselilo prostejšega življenja, ki se mu je zdaj odpiralo, kaker se odpira cvetlica, ki jo začne ogrevati gorkeja, spomladanska sapa; ali veselilo se je le zavoljo tega, da more bolj slobodno, kaker do zdaj, sladkost ljubezni Božje okušati in se več časa pečati z nebeškimi tolažili, ki so v zvezi z vajami v pobožnosti in premišljevanji.

„Kjer je tvoj zaklad, tam je tudi tvoje serce“; vsakedo hiti tja, kamer ga vleče serce. Kedor ni nigdar po drugem hrepenel kaker po tem, da vstreže svojim strastim, hiti tje, kjer upa hrane najti za svoj nenasitljivi pohlep. Kedor je pa okusil le slasti pobožnosti in v primeri z njeno sladkostjo vse drugo razveseljevanje pusto in prazno najde, tak hiti tja k Bogu in ga poišče v samoti in tihoti svojega serca.

Naš mladi svetnik je bil srečnega nagnenja druge, dobre verste. Nečimerna razveseljevanja sveta, ki nespačetne mladence mamijo in mikajo, da se jim ne morejo vstaviti, niso čisto nič ogrele njegovega serca. V letih, v katerih je človek toliko občutljiv za počutne in pozemeljske stvari, se je njegovo serce tako visoko nad nje povzdignilo, da ga to pozemeljsko ni doseglo, za kar tudi prostora ni bilo več v njem, ki je „ljubil Gospoda svojega Boga iz celega svojega serca“. Njegovo največje dobro

je prebivalo visoko nad zvezdami; kar je bilo na zemlji, se mu je zdelo popolnoma ptuje.

Njegova navada mnogo moliti in v verske resnice se vtopiti, mu je pripomogla, da je postal mojster tudi v premissljevanji, in ko mu je bilo telo še na zemlji, se je že njegova duša visoko k Bogu v nebesih povzdignila in se veselila nepopisljivega veselja blaženih.

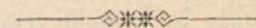
Da se bo živo prizadeval za krepost in popolnost, to je naj prej sklenil sleherni dan, in tega se je tudi zvesto deržal. Preden je zutraj začel delati, je šel vselej k sv. maši, in ko je šel iz cerkve, se je vsakikrat čutil tako okrepčanega in poživljenega, da ga težavno delo ne le ni vtrudilo, temuč lahko in prijetno mu je bilo. Dan je preživel v tihem veselji, ker je delo belil z molitvijo, in pot, ki ga je spotil pri tem, v duhu pokore Gospodi Bogu daroval. Z veseljem se je lotil vsake priložnosti, kjer mu je bilo mogoče storiti kako dobro delo, in zmirom je na to mislil, da ne bi za radi skerbi za telo zanemaril blagra svoje duše.

Med vsemi urami dneva pa so mu bile večerne ure naj dražje; podobe večnega miru v nebesih so mu bile. Ko so drugi mladeniči ta čas hodili po hrumečem mestu, da se po težavah in trudih dneva razvedre z veselicami in zabavami, mej tem je bežal Frančišek v svojo vbožno izbico, da se popolnoma vtopi v pobožne vaje. V tihi samoti je začel pobožno premissljevanje; pogovarjal se je sè svojim Bogom; poniževal se je v njegovi pričujočnosti in preiskoval z Božjo pomočjo sè vso ostrostjo delatistega dne, ter se za najmanje pogrške pokoril sè živim, globokim kesanjem. In ko si je tako serce očistil napák, brez kterih še celo naj pravičniši ni, se je potem, zneбивši se zadržkov, vzdignil k Bogu, svojemu Gospodu, ki mu je, poln vsmiljenja, nasproti prišel. V tem skrivnostnem občevanji z Bogom pozabil je Frančišek na zemljo in duša njegova se je povzdignila na perutih premissljevanja in ljubezni gori k nebesam.

Nič ga ni moglo premotiti v takih urah, razun ako je slišal glas zvonca, kadar je nesel duhovnik bolniku svete zakramente. Kaker hitro je zaslišal zvonček, precej je tekel ven; naj si je bil že v delavnici pri delu, ali se pri svoji družini razvedroval, ali celo terdno spal, nič ga ni moglo odverniti, da ne bi bil spremljal svojega Boga. Ne oče in ne mojster ga nista ovi-

rala v spolnjevanji te lepe dolžnosti; pustila sta ga, koliker je bilo le mogoče, da se je v vsem ravnal po svojem pobožnem nagnenju.

— E —

Sveto obhajilo.

(—A.—)

Bogoljubni tretjerednik, ako si prebral vse zvezke lanskega tečaja, si našel nekaj pripomočkov, s katerimi moreš laglje rasti in napredovati v popolnosti. Naša popolnost na tem svetu obstoji kakar učijo cerkveni učitelji v zedinjenji z Bogom. Z Bogom se pa nar bolj zediniš in skleneš, ko vredno prejmeš sveto obhajilo. „Kedor je moje meso, pravi naš Zveličar Jezus Kristus, in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.“ Jan. 6, 57. Zato smemo reči, da je sv. obhajilo eden prvih in nar boljših pripomočkov, keterega moraš rabiti, ako hočeš biti vedno boljši in popolniši. Iz tega namena, mislim, so rekli tudi sveti oče Leon XIII. v novem vodilu svetovnega tretjega reda sv. Frančiška v drugem poglavji: „Udje (tretjega reda) naj se postavno izpovedo sleherni mesec: tudi naj pristopijo k mizi Gospodovi sleherni mesec“. Da boš bolj umel, kako velik pripomoček je sveto obhajilo, ti hočem naštetii dobrote, ketere dobivaš, ko je vredno prejemaš. Povedati ti hočem nadalje, kako se moraš pripravljati in zahvaljevati za ta presv. zakrament, da prejmeš naštete dobrote.

I. Dobrote svetega obhajila.

Mej neizmernimi dobrotami, katerih ne more popisati moja revna roka, so te-le posebno važne, da jih veš: sveto obhajilo hrani duši življenje, da ne vmerje; odganja od duše njene nasprotnike; množi dušno življenje in navdaja dušo z duhovnim veseljem in se svojo sladkostjo. O teh dobrotah hočem nekoliko spregovoriti.

1. Sveto obhajilo hrani in živi dušno življenje. Kaker živi in hrani navadna jed tvoje telo, da ne vmerje, ravno tako živi in hrani sveto obhajilo, dušna hrana, tvojo dušo. Sveto obhajilo hrani življenje tvoje duše, ker odganja od nje smertne grehe in jo očiščuje majhinih. Smertni greh vmori dušo, ker jej vzame posvečujočo gnado božjo. Majhini grehi ne vmorijo sami duše,

napeljujejo pa in pripravljajo človeka, da pade v smertni greh. Presveto rešnje Telo varuje dušo pred smertnim grehom in jo očiščuje odpustljivih grehov. To uči sveta cerkev v tridentinskem zboru, ki zaznamenjuje sveto obhajilo ko pripomoček, ki nas vsakdanjih pomotljejev reši in nas smernih grehov varuje. (Sess. 13 c. 2.). Tako učijo tudi sveti cerkveni učitelji Sv. Ciril Aleksandrijski piše, da sveto obhajilo ne podi od duše samo smerti, temuč tudi vse njene bolezni. „Majhini grehi so dušne bolezni, pravi Skarameli, in delajo, da je duša revna, bolehnna in pripravljena vmreti.“ Sveti Bernard pravi: „Dve reči obrodi sv. obhajilo v nas: zmanjšuje nam nagnjenje do majhinitih grehov in nas varuje privolitve v velike grehe.“ (Sermo de bapt. in Coena Dom.).

Sveto obhajilo ne hrani samo dušnega življenja ampak tudi večkrat telesno. Tacih zgledov imamo veliko. Sv. Liberalj, atenski škof, je zavžil vsako nedeljo presveto rešnje Telo in Kri in ves teden ni pokusil jedi. Feliks, rimska devica, celih pet štiridesetdanskih postov ni zavžila družega kaker sveto obhajilo. Sveta Katarina Sijenska ni jedla v štiridesetdanskih postih in je živela le od svetega obhajila. Razum teh zgledov nahajaš še mnogo drugih vseh časov do današnjega dne. Te zglede sem naštel zato, da boš bolje umel, da, ako živi in hrani presveto rešnje Telo včasih tudi telo, koliko bolj hrani dušo, zavoljo ketere je postavil Kristus ta nar svetejši zakrament.

2. Sveto obhajilo odganja od duše njene nasprotnike in to je druga dobrotā, katero prejemaš iz svetega obhajila. Dušni nasprotniki so dvojne verste: strasti s hudim nagnenjem in grešnim poželenjem in pa hudobni duh s svojimi skušnjavami. Sveto obhajilo podi od nas ene in druge. Sveti Ciril Aleksandrijski pravi, da Kristus, ko je v nas, miri strasti našega duha in hudo nagnenje naših udov ter krepča pobožnost. Kristus ni postavil tega nar svetejšega zakramenta zavoljo naših strasti in napačnega nagnenja, ker pa ta zakrament množi ljubezen manjša s to potjo tudi moč strasti. To ti hočem razjasniti s sledečim primerom. Misli si popotnika. Hodi vže dolgo in v nar hujši vročini. Žejen je in vtrujen. K sreči pride do merzlega studenca. Z merzlo studenčnico si vgasi žejo, sebe ohladi in svoje moči okrepča. Okrepčan more še dalje popotovati. Popotnik si tudi ti; ako gori v tebi strast jeze, ali sovraštva, ali nevošljivosti, ali nečistosti, pojdi k studencu življenja, ki izvira iz presvetega rešnjega Telesa! Pij čisto vodo milosti božje in ohladile se bodo tvoje strasti. To

poterjuje sv. Bernerd ko pravi: „Ako gdo izmej vas ne občuti več tako pogostih, ne tako močnih navalov jeze, nevošljivosti, nečistosti ali drugih tem enakih, zahvaljuje naj se Telesu in Kervi Gospodovi; zakaj to dela v njem naj svetejši zakrament.“ (Sermo ut supr.)

Drugi sovražnik naše duše je hudobni duh sè svojimi skušnjavami. Satan si prizadeva na vse moči, da bi nas dobil na svojo stran in pogubil. Ako mu nočemo pasti v roke, se moramo ž njim vojskovati, in da ga gotovo premagamo, potrebujemo božje pomoči. To pomoč zajemamo posebno iz vrednega prejemanja svetega obhajila. To nam pravi sv. Hijeronim, ki piše: „Obena reč človeškega serca tako močno ne krepča zoper skušnjave hudičeve, zoper hudobne zglede, zoper bliščobo in zapeljivo nečimernost sveta, kaker ta kruh življenja.“ Sledeči zgleđ ti bo tudi to reč razjasnil. Neki krivoverec je skušal pridobiti redovnika za svojo krivo vero. Mej drugim mu reče krivoverec: „Bodete sprejeli mojo vero, ako vam pokažem Jezusa, Marijo in druge svetnike?“ Redovnik je dobro vedel, da ne more krivoverec tega storiti. Prikima mu, sicer, pa s tem namenom, da bi se prepričal, s kakšnimi rečmi skušajo krivoverci pridobiti kristijane za svojo krivo vero. Redovnik vzame seboj na skrivnem sveto hostijo in gre s krivovercem, ki ga pelje v veliko jamo pogledat Kristusa. Podzemeljska jama je bila vsa razsvetljena in se je bliščala, kaker bi bila iz čistega srebra in zlata. Po tej, na videz, prelepi jami ga pelje krivoverec do zlatega prestola. Na njem sedi kralj modro in moško; zraven njega sedi na svojem sedežu kraljica redke lepote. Okoli kralja in kraljice sedijo očaki, preroki in aposteljni, nad prestolom pa leta velika množica angeljev. Krivoverec poklekne, počasti kralja, keterega je imenoval Jezusa, in namigne redovniku, naj tudi on to stori. Redovnik noče tega storiti, temuč vzame spod obleke posodico s presvetim rešnjim Telesom. Stopi pred kraljico, jej pokaže sveto hostijo in reče: „Ako si ti mati božja, glej, tu je tvoj sin, počasti ga, kaker njegova mati!“ Kaker hitro to spregovori, zgineta kralj in kraljica, očaki in preroki ter vsa lepota in bliščoba, in zopet sta bila sama v temni jami (Cantipratens. apum lib. 2.). Glej, ako je vže sveta hostija, ko jo je pokazal redovnik, razgnala vso to satanovo zvijačo, koliko bolj bo še podila od tebe hudobnega duha in njegove skušnjave, ako jo vredno zavžiješ.

(Dalje prih.)

Katoliško pokopališče,

njegova imenitnost, vravnava in olepšava.

(Br. J. Sv.)

Kako smo pač katoličani srečni, da imamo tako dobro in skerbno mater sv. katoliško cerkev! Precej po rojstvu nas je sprejela v svoje naročje, in lepo skerbi skozi celo življenje za vse naše dušne potrebe. Keder se pa kateremu približa zadnja ura, stoji mu na strani, ga krepča v smertnem boju, ter ga pripravlja na pot v neskončno večnost. Pa sv. mati katoliška cerkev ne skerbi za svoje otroke samo v tem življenju, ampak tudi po smerti se jih še spominja, ko so vže vsi prijatelji in znanci na nje pozabili. Vsak dan se opravlja mnogo molitev za verne duše v vicah, in niti ena sv. maša se ne bere, pri kateri se mašniki ne bi spominjali vbogih duš v vicah. Ker pa sv. katoliška cerkev dobro ve, da so naša telesa templji sv. Duha, in da bodo sodnji dan vstala od mertvih, zato je določila, da naj se na poseben, častitljiv kraj, pokopujejo, in ta kraj imenujemo pokopališče.

Vže v prvih časih kerščanstva je sv. cerkev določevala prostore, kamer so se trupla njenih vernih zakopavala. S početka, za časa preganjanja so jih zakopavali v katakombe, to je v podzemeljske prostore, kjer so tudi živi se skrivali pred nevsmiljenimi preganjavci. Še dandanes se vidijo ti prostori in noter na tisoče grobov, vzlasti pod Rimom in rimsko okolico. Ko je pa nehalo preganjanje, in so se smeli kristijani pokazati na zemeljsko poveršje, tedaj so začeli tudi trupla vmerlih bratov in sester očitno pokopavati na posebnem, za to blagoslovljenem kraju; in ta navada se je ohranila do današnjega dne.

Pokopališče je po tem takem kraj, ki zasluži, da ga imamo v veliki časti. Ono je najsvetejši vert, najblažja njiva, polje polno upanja na imenitno in veselo žetev. Na njem bomo tudi mi počivali, dokler nas angeljska trobenta ne pokliče k vesoljni sodbi. Ne bo torej napak, kaj ne, dragi bravec, ako se nekoliko obširniše pogovoriva o tem kraju poslednjega našega počitka na zemlji in vzlasti premisliva njegovo imenitnost in častitljivost ter kakovo ima biti katoliško pokopališče, da bo ti svoji imenitnosti primerno tudi po unanjem.

Kraj, kjer počivajo trupla vernih mertvih, smemo po pravici prištevati mej najimenitniše kraje v sv. katoliški cerkvi. Imeniten in častitljiv kraj je pokopališče po svojem namenu. Tu počivajo telesa, ki so bila nekedaj posode nevmerjočih duš, templji sv. Duha, telesa, ki so tolikrat prejemale sv. zakramente in so se mej molitvijo in svetim petjem položila v naročje matere zemlje, kjer pričakujejo vstajenja k večnemu življenju. In ker ima pokopališče tako imeniten namen, za to ga cerkev tudi s posebnim blagoslovom posveti, kar mu imenitnost in častitljivost še više povzdigne. Na dan pred blagoslovljenjem se postavi na sredo odmenjenega prostora lesen križ visokosti moža. Pred križ se zasadi v zemljo trirogljat kolček, ki naj bo en črevelj visok. Drugi dan se odpravi mašnik od škofa zato posebej pooblaščen, z belem večerniškim plaščem ogernjen, z drugimi duhovniki in strežaji, ki nosijo posodo z blagoslovljeno vodo, kropilo, kadilnico, obredno knjigo in tri voščene sveče, na določeni prostor, in se vstavi pred križem. Sveče se nataknejo na kolček, in se prižgo. Mašnik moli na to molitev, v kateri Boga prosi, naj bi duše vernih mertvih, ki bodo tukaj počivali, dosegle veselje večnega življenja. Po molitvi vsi pokleknejo in molijo litanije vseh svetnikov. Ko odmolijo besede: „Da vsim vernim dušam večni pokoj podeli, prosimo Te, usliši nas!“ mašnik vstane, in glasno reče: „Da to pokopališče očisti in blagoslovi, prosimo Te, usliši nas!“ Na to zopet poklekne, in litanije se dalje molijo. Ko so litanije končane, vstanejo vsi, mašnik pokropi križ z blagoslovljeno vodo, in moli antifono: „Pokropi me s hisopom“ i. t. d. Po antifoni se moli ali poje psalem „Miserere“, in mej tem gre mašnik vkrog in krog pokopališča, in ga kropi z blagoslovljeno vodo. Potem se verne pred križ, in moli, naj Bog milostivo to pokopališče očisti, blagoslovi in posveti, in naj truplam, ki bodo tukaj počivala, ob sodnjem dnevi podeli večno tolažbo. Dokončavši molitev sname s kolčka eno svečo, in jo natakne verh križa, drugi dve pa na rame. Na to pokadi križ, ga pokropi z blagoslovljeno vodo, in pokopališče je blagoslovljeno. Še le potem se smejo nanj pokopavati trupla vernih katoliških kristijanov.

Gotovo je torej pokopališče imeniten in svet kraj; pa hrani tudi dragocene zaklade milosti in vsmiljenja božjega. Na vsakem nekoliko starem pokopališču počiva gotovo nekoliko takih ljudi, ki so si celo življenje posebno prizadevali, svoje dejanje tako vravnati, da bi bilo Bogu dopadljivo, in so se na ta način

posvetili Njih duše vže davno Boga gledajo in Ga brez nehanja vživajo. Mar ni to velika čast za pokopališče, da tako imenitna trupla na njem v Gospodu počivajo? Na vsakem pokopališču se nahaja tudi več ali manj svetih podob križanega Zveličarja ali drugih, ki povišujejo njegovo imenitnost in častitljivost.

Ker je torej pokopališče tako imeniten kraj, zato bodi tudi primerno vravnano. Vsaka občina naj poskerbi, da bo imela lepo in pripravno pokopališče, da bo na njem vse v najlepšem redu, ter da bo imelo prijazno lice. Keder se ima novo delati, naj se ne prezre, kar o pokopališčih postave določujejo. Primeri Fr. Levstika „Nauk slovenskim županom“ stran 56 in dalje. Dobro naj se torej prevdari, kje bi bil najpripravniši kraj, in kakšna je zemlja, kjer se misli narediti pokopališče. Najlepša lega bi mu bila na kakem, ne previsokem griču. Kraj naj bo ravan, če bi pa na kako stran visel, naj se navozi toliko persti nanj, da bo popolnoma ravan. Tudi ne sme ležati pod kakim hribom, ob bregu pa vže celo ne, ker bi mogla voda odnašati blagoslovljeno perst, kar bi nikaker ne bilo prav. Vzlasti naj se na to pazi, da se ne bo postavilo pokopališče na premokroten kraj, da bi stala voda po jamah, kar tudi postava prepoveduje. Po močvirnatih krajih bi bilo svetovati, da se koliker mogoče persti dovozi, in se tako pokopališče vzviša. Tudi ne smemo biti sè vsako perstjo zadovoljni, ko izbiramo prostor za pokopališče. Najboljša je črna perst, ker v nji trupla kmalu strohne; peščena vže ni tako dobra, ilovnata je pa še slabša.

Ko se je določil pripraven prostor za pokopališče, naj se ogradi sè zidom, ki mora biti precej visok in pokrit z opeko ali s čim drugim, da se prekmalu ne poruši. Tudi naj pokopališču ne manjka vrat, ki naj bodo močna; po dnevi naj se zapirajo, po noči pa zaklepajo. Dasiravno se dandanes le redko kedaj dobi zlobnež, ki bi hodil na pokopališče, da bi strašil mimo gredoče, vender bi se vtegnili najti praznoverneži, ki iščejo tam po noči pomoči svojim nakanam. Dobro morajo torej cerkveniki skerbeti, da se ne zgodi blagoslovljenemu kraju kaka nečast. In če bi videli, da kedo, vzlasti kak otrok, cvetice nasajene na grobu terga naj ga ostro posvare, ker je to greh, ki ga je Bog večkrat primerno kaznoval. Naj tukaj povem prigodbo, ki se poroča iz nekega majhinega mesta na Nemškem. Dve sestre ste šle v nedeljo popoludne na pokopališče. Jedna si oterga nekoliko cvetic z groba. Druga jo posvari, naj pusti cvetice na grobu. Pa prva ji odgo-

vori: „Vsaj jih ne bo merlič nazaj zahteval.“ Vzela je cvetice seboj na dom, in jih postavila v kozarcu na mizo v svoji spalnici. Na to je legla k počitku, pa ni mogla zaspati. Proti polnoči poterka nekedo na vrata. Hitro vpraša, kedo je, pa namestu odgovora vidi v mesečini, kako se je kozarec s cveticami dvignil in terdo na mizo nazaj padel. Cvetice so se na vse strani raztresle, in dno kozarca je počilo v podobi zvezde. Takih zgledov bi se moglo še več navesti; vsi nam kažejo, da Boga žali, kedor ne spoštuje pokopališča.

(Konec prih.)

Zahvala za vslišano molitev.

Od Sv. Benedikta v Slov. gor. 20. apr. 1888.

Že večkrat sem iskala pri sv. Antonu Padovanskem pomoči, in vselej sem jo našla. — Tudi letos na veliko sredo nam je velika nesreča pretila: naša krava se nam je na enkrat na stezi zgrudila, da smo jo le z veliko težavo v hlev zanesli. — V tej veliki zadregi se zatečem k velikemu čudodelniku sv. Antonu Padovanskemu, in obljubim njemu in sv. Lenartu na čast eno sv. mašo oskerbeti in pa v Cvetju razglasiti, ako bom uslišana. — Čast in hvala bodi Bogu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Lenartu! — moja prošnja je bila uslišana, krava je zopet ozdravela.

T. Z.

Iz Gradca, 22. apr. 1888.

Pri moji teti je bil en deček bolan. Vže ni več mogel govoriti, in dali so mu poslednje olje. Prišel sem k teti in sem jim naročal, naj opravljajo devetdnevnico na čast sv. Antonu Pad. Ker iz posebnih zadržkov niso mogli, sem jaz opravljal namestu njih. Ko sem začel, je deček spregovoril, in od dne do dne mu je bolje prihajalo, in deveti dan je deček zdrav in vesel vstal. Zatorej naročam vsem, ki so v kaki nadlogi, naj se obernejo k sv. Antonu.

J. H.

tretjerednik.

Iz Šent Jerneja, 24. apr. 1888.

Mnogokrat sem bila že vslišana na priprošnjo sv. Antona in sv. Frančiška. Očitno naznanim pa le to, kar je vsem tukaj stanujočim znano.

Moja mati so bili sila dolgo bolni. Obljubila sem, da hočem očitno naznaniti, ako jim Bog zopet podeli ljubo zdravje. Opravljala sem devetdnevnicu na čast preblaženi Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in Antonu in ko jo končam, je materi precej odleglo. Hvaležnega serca spolnjujem svojo obljubo.

K. K.
tretjerednica.

Iz Žalca, 29. apr. 1888.

Za neko bolno žensko, ki je že 8 let [na bolniški postelji] ležala, se je devetdnevnicu na čast sv. Frančišku in Materi Božji opravila in Bog je čudovito vslišal molitev, da je omenjena bolnica zdaj popolnoma zdrava.

Za moža nevarno zbolelega se je devetdnevnicu opravila na čast sv. Frančišku in Materi božji in sedaj je popolnoma zdrav. To v zahvalo Materi božji in sv. Frančišku.

Marija Lednišek.

Iz Braslovč, 14. maja 1888.

Deset tjednov je trajala bolezen pri eni naši živini; vse zdravila poskusimo, kar se nam svetuje, pa vse zastonj Zmirom tudi prosim, če bi bilo Bogu volja, vbogi živini preložiti v našo korist; pa neka boječnost mi je bila obljubiti, da v „Cvetju“ razglasim; pa ko to vse hvale vredno „Cvetje“ prebiram, se oserčim, da obljubim, in začnem z usem zaupanjem klicati k Lurski Materi Božji; komaj pa to obljubim, že živinče začne hoditi, in je vedno boljši. Bodi zato in za vse mi dane dušne in telesne dobrote Bogu in D. Mariji tisočkrat čast in hvala na vse veke.

M. B. tr.

S Polzele, 17. maja 1888.

Neka žena je bila več let na pameti bolna, in desetega sušca se je je pa še huda užiglica lotila. Nobenih zdravil ni hotela jemati, že so jej mertvaško svečo užigali; potem se je nekoliko zboljšalo. Obegnili smo se s prošnjo do Marije, in h sv. Antonu, in smo opravljali 9dnevnicu in hvala Bogu, devici Mariji, in sv. Antonu, zdaj je pa popolnoma zdrava tudi na pameti.

A. K. tr.

Iz Št. Petra v Savinski dolini.

Meni je bila krava zbolela. Zato se zatečem k sv. Antonu in molim mu v čast 9dnevnicu s prošnjo, naj mi pomaga iz te nesreče, ter obljubim, ako zadobim pomoč, to v „Cvetju“ naznaniti.

Hvala Bogu, in zahvala sv. Antonu za pomoč! deveti dan 9dnevnice je bilo živinče zdravo. T. P.

Tudi jaz se vsaki nadlogi in bridkosti k sv. Antonu zatečem, da se že včasih bojim, da sem že preveč nadležna, pa vselej sem vslišana. Ravno zdaj mi je tudi izprosil zdravje enemu živinčetu, ker sem obljubila dati za eno sv. Mašo v čast Jezusu, Mariji in sv. Antonu in pa da bodem tudi v „Cvetje“ naznanila. Hvala Bogu, vslišana sem bila; pa tudi zanaprej upam, da mi bode pomagal, koliker mi je potrebno k zveličanju. Saj se komaj vrgibljejo bridkosti ena drugi — pa ljubi dobri Bog vedno pomaga skozi prošnjo sv. Antona, da se vse srečno razide in serce potem dobi novo moč, delati za blager duše in telesa. Zatorej, dragi bratje in sestre tretjega reda, kaker vse blage duše, le serčno zaupljivo se zatekajmo k dobrodelnemu pomočniku našemu in skusili bote, kako izdatna, močna je njegova priprošnja v nebesih za nas. To s hvaležnim sercem izreka za toliko od njega vslišanih prošenj in prejetih dobrot tretjerednica K. K.

Od Nove cerkve pri Celji, 19. maja 1888.

V velikih težavah, hudih stiskah in bolečinah sem se polna zaupanja obernila k Mariji Devici Lurški in v najhujših bolečinah mi je naenkrat odleglo. Zato se nebeški kraljici prav lepo zahvaljujem in jo hočem do smerti častiti. Vedno češčeno bodi čisto, brezmadežno spočetje Device Marije! L. D.

Sè Štajerskega, 24. maja 1888.

Letošnjo zimo sem se silno premrazil in lotila se me je huda bolezen. Mislil sem že, da me bo zmagala. Rabil sem zdravila in priporočal se Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu. Opravljal sem devetdnevico, pa pomagati ni hotlo. Zdaj opravljamo šmarnice v ta namen in beremo lurški majnik. Šmarnice se h koncu nagibljejo, pa tudi meni se je zboljšalo. Hvala večnemu Bogu! Lurška Mati Božja naj bi sprosil, da bi popolnoma ozdravel! Bratje in sestre v Kristusu Gospodu, molite za me!

J. M., duhovnik.

Neka oseba se zahvaljuje Mariji Devici in sv. Frančišku in sv. Antonu Padovanskemu, ker je po njih priprošnji zadobila zdravje.

Neka oseba šentiljske fare pri Velenjem se zahvaljuje za vslišano prošnjo Materi Božji, sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Frančišku.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo:

rajne tretjerednice in tretjeredniki skupščine goriške: Helena Arčon, Magdalena Gorjanec Katarina Prinčič, Hijacinta Oberdank, Jera Kobal, Uršula Mozetič; fojanske: Ana Sosolič, Marija Kristančič: novomeške: Franc (Jožef) Perpar, Meta (Antonija) Rogelj, Janez (Frančišek) Pašič, Janez (Ant. Pad.) Smole, Marija (Neža) Straus, Meta (Serafina) Grum, Neža (Jozefa) Mervar, Marija (Klara) Kren, Katarina (Elizabeta) Kašič; nazarske: Marjeta (M. Kortonska) Tanšek, Mica (Ludovika) Papež, Mica (Elizabeta) Sabotin, Antonija (Jozefa) Belec, Marjeta (Angela) Razbornik, Uršula Kotnik, Marija (Hijacinta) Pintar, Marjeta (Neža Asiška) Pusovnik, Elizabeta (Marija) Rak; svetotrojiške: Katarina Mlasko od sv. Trojice (v tergu), Janez Šifter iz Tišine na Ogerskem, Frančiška Tomažič od Sv. Benedikta, Elizabeta Kokolj od Sv. Jurija v Slov. gor., Johana Kamler od Sv. Lenarta, Urban Štebih od Sv. Urbana, Elizabeta Baumann od Sv. Petra pri Radgoni, Jera Gucvan, Jožef Fekonja, Katarina Vogrin od Sv. Antona v Slov. gor.

Nadalje se priporočajo v pobožno molitev:

Neki duhovnik v svojih telesnih in dušnih stiskah;

Neka oseba 3. reda mnogo skušana in stiskana;

Neka naročnica v neki posebni sili in potrebi dušni in telesni za milost poterpežljivosti in vdanosti v presveto voljo božjo;

Neka deklica, da bi mogla stan po božji volji izvoliti;

Neki mladenič, ki je ves čas svojega življenja bolehen, zadnjih šest mesecev pa hudo bolan, se milo priporoča tretjerednikom, da bi mu izprosili dušno in telesno zdravje;

Neki tretjerednik se priporoča v molitev, da bi mu Bog po priprošnji Matere Božje, svetega Jožefa in sv. Frančiška vslišal neko ponižno prošnjo; priporoča tudi neko zakonsko osebo za spreobrnitev;

Neka tretjerednica iz Vipave priporoča v pobožno molitev sebe, svoje stariše, brate in sestre in tudi vso žlahto, da bi jim Bog dodelil, kar je njih dušam v zveličanje.

Naposled naj bodo priporočeni vsi, ki so za to prosili, pa so se njih prošnje morebiti pozabile, prezerle ali založile.
